

ikke nu staa i det samme gode Lys som tidligere, tænkte vi os dem horte, vil den Sum, som de koste, omsat i Jærnbanebygning, blive omtrent 13 Mil Jærnbaner om Aaret, og det er dog ret respektabelt. Jeg synes ikke, at det vilde være umuligt, at man der kunde tænke sig at indvinde en virkelig Besparelse. Jeg har gjort Beregningen paa den Maade, at jeg har kalkuleret saaledes, at der blev bygget rigtignok lettere Jærnbaner med en Beføstning af 150,000 Kr. pr. Banemil og saaledes, at Statstilskuddet bliver 60,000 Kr. og med den Beregning vilde Gendarmerne, omsat i Jærnbanebygning, efter den Beføstning, som deres Underhold efter Statsregnskabet løber op til, beløbe sig til omtrent 13 Mil Jærnbane aarlig. Jeg tror, det vilde være meget fornuftigt at omforme dette Korps paa denne Maade, og det maa dog indrømmes, at det er en Ting, som der kan være Tale om. Jeg tror, at det vil være bedre end at tie stille, og jeg kan ikke være enig i, at vi ikke skulle holde disse Fordringer op for Regeringspartiet, men finde os i, at vi maa staa fænge, som de saa bruge paa en anden Maade, end vi ønske. Skulde det virkelig blive saaledes, saa stod det svaagt til med Oppositionen her i Tinget. Dette er kun et Eksempel, men det vil kunne suppleres med flere. Jeg tror, at det ærede Medlem lægger Skylden paa et forkert Sted med Hensyn til Standsningen af Jærnbanebygningen her i Landet, naar han lægger den paa denne temmelig ustyldige Lov, efter at den er bleven trakteret, saaledes som han selv har bestrevet det. Jeg tror, at han derved drager Opmærksomheden bort fra Kærnen i Sagen, som er den, at man ikke vil opgave den almindelige Modstand mod at gaa til saadanne produktive Foretagender, medmindre man derved vinder en Fordel, som man ikke tror at kunne vinde paa anden Maade. Jeg kan forstaa, at Regeringen har hængt dette Spørgsmaal om flere Penge i Statskassen paa Jærnbane-spørgsmaalet; det er nemlig paa den Maade, at de ville søge at oprette det, som den ødsle Husholdning i de senere Aar har forspildt, og se at saa en bedre Balance i Statskassen. Det er omtrent som, naar man giver Føls en bitter Medicin i en Skeduld sød Vin for at saa den til bedre at glide ned. Jeg kan saa godt forstaa Tanken fra Regeringens Side; men vi maa passe paa, om det ikke er Medicin, selv om det ser ud som sød Vin. Jeg tror heller ikke paa, at Tinget her er saa nær ved at saa løst det Spørgsmaal, som det ærede Medlem synes at have Tilbøjelighed til at tro. Jeg kan godt tænke, at man vil

have dette Forslag gennemført med en vis Modifikation, som man lemper dertil; men selv dertil ere Udfigterne for Djeblisset ringe. Jeg tror, at Udfigterne til at fremme Jærnbanerne her i Landet ved Statslaan ere et ligesaa vanskeligt Spørgsmaal at løse som at gennemføre denne Lov med disse almindelige Bestemmelser. Jeg tror, at Hindringerne for det ene ere lige saa store som for det andet, ja endnu større efter min Mening. — Det er efter disse Betragtninger, at jeg nu tillader mig paa det nuværende Trin at anbefale at lade Sagen gaa videre sin Gang til Behandling af de Endringer, som ere fremkomne, og se, hvorledes det falder ud, og altsaa paa det nuværende Tidspunkt fastholde vor Stilling fra anden Behandling og stemme mod den Dagsorden, som det ærede Medlem har indbragt.

Forslagsstilleren (Rorsgaard):

Jeg skal kun gøre et Par enkelte Bemærkninger til det, vi nu horte. Til den ærede Ordfører vil jeg sige, at det er godt nok, at han vil sætte Hovedet paa; men jeg er bange for, at han ikke er tilstrækkelig Troldmand til, at det vil lykkes ham, og at den ærede Minister vil sige: Dette Hoved sidder ikke rigtig paa Skuldrene, det er ikke en Lov, der er noget værd. Det, som for mig er Hovedsagen ved Sagens Behandling paa det nuværende Trin, er, at vi, saaledes som Sagen nu foreligger, ikke saa nogen brugbar Lov af det Lovforslag, som her foreligger, og at vi derfor kun opnaa at stanse eller umuliggøre al videre Behandling i denne Rigsdagsamling af de Jærnbaneplaner, som foreligger. Den ærede sidste Taler, som var mod Dagsordenen, gav mig dog delvis Ret, naar han erkendte, at det foreliggende Forslag, ændret som foreslaet, derved kun fik en taalelig Skikkelse, det ærede Medlem tvivlede om, at denne Lov overhovedet var noget værd. Det, at en Forkæmper for Loven siger saa, forekommer mig at tyde paa, at den Forhandling, vi her føre om Lovforslaget i den Tro at saa noget fornuftigt ud deraf, i Virkeligheden kun er en Skinforsandling, en Forhandling, om hvilken alle erkende, at der ikke kommer noget positivt ud deraf. Vi have jo gentagne Gange hørt den ærede Minister sige, at han ikke interesserede sig for dette Forslag, efter at Hoved og Hale vare huggede deraf. Jeg er tilbøjelig til at tro, at den ærede Minister ikke vil synes bedre derved, efter at det skæve Hoved er sat derpaa, som den ærede Ordfører nu vil sætte paa i Stedet for det gamle. Det ærede Medlem lige over for mindede mig om, hvad der stod i Betænkningen til 2den Behandling. Jeg